

Hasretin Bırakmıyor Uyuyayım

— basak-kaya · 21 Şubat 2026

Hasretin bırakmıyor ki uyuyayım,
geceyi katlayıp cebime koysam
kırıksıklıklarından sen dökülüyorsun.
Yastığım bir mezar taşı gibi soğuk,
üstünde adın kazılı,
başımı koydukça
yokluğuna dua ediyorum.
Uyku, uzak bir kıta artık,
haritalardan silinmiş.
Gemilerim batık,
limanlarım kilitli.
Gözlerimi kapattığımda
karanlık gelmiyor,
senin gidişin geliyor,
arkasında enkaz bırakan
sessiz bir deprem gibi.
Saatler paslı bir zincir,
bileklerimde sürünüyor zaman.
Akrep kalbimi kemiriyor,
yelkovan dilimi bağlıyor.
Dakikalar cellât,
saniyeler tanık bu gecede,
her biri bana soruyor.
Unuttun mu.
Ben susuyorum,
çünkü susmak bile
seni söylüyor.
Hasretin,
boğazıma çökmüş kara bir bulut,
ne yağmur olabiliyor
ne dağılıyor.
Nefes aldıkça
içimde bir fırtına kabarıyor,
rüzgârı sen,
yıkımı ben.

Duvarlar eğiliyor üstüme,
oda değil bu,
içimde kapanan bir maden ocağı.
Sesini arıyor kulaklarım,
bir taşın altına bakar gibi,
bir mucize bekler gibi.
Ama her ses,
sadece yankın oluyor.
Kalbim bir savaş alanı artık,
bayraklar yarım,
zaferler yaralı.
Bir yanım hâlâ seni savunuyor,
öteki yanım
sana yenildiğini inkâr ediyor.
Kan yerine anılar akıyor,
her biri ateşli,
her biri ağır.
Hasretin bırakmıyor ki uyuyayım,
rüyalarım bile benden kaçıyor.
Gelsem kapına,
gecenin alnına adını yazsam,
uyku beni affeder mi.
Yoksa hasret,
bir suç gibi mi yazıldı kaderime.
Yıldızlar düşman sanki,
hepsi senin tarafında.
Ay bile yüzünü çeviriyor,
ışıkta utanır gibi.
Gökyüzü koca bir ağıt,
ben ortasında
tek başına kalan bir heceyim.
Sabah ihtimali bile ağır,
güneş gelirse
seni getirmeyecek biliyorum.
Bu yüzden geceyi savunuyorum,
karanlıkta en azından
hayalin serbest.
Hasretin,
omuzlarıma yüklenmiş bir dağ,

yürüdükçe büyüyor,
durdukça eziliyorum.
Uyku bir kaçış olmalıydı,
ama sen orada da varsın,
rüyalarımın kapısında
bekçi gibi.
Ve ben,
her gece aynı cümlede takılı kalıyorum.
Hasretin bırakmıyor ki uyuyayım.
Ne gözlerim yoruluyor,
ne kalbim vazgeçiyor.
Sanki uyursam
seni kaybedeceğim,
uyumazsam
kendimi.